

PHẦN 6

Minh Trí mừng rỡ nhìn Thùy Linh, hỏi dồn về căng thẳng:

- Có thật vậy không Linh? Em không gạt anh đấy chứ?

Thùy Linh xụ mặt, giận dỗi:

- Anh không tin em thì thôi, em không nói nữa.

Minh Trí gật đầu lia lịa nói nhanh:

- Tin, anh tin mà, Yên đã nói gì với em về anh vậy?

Thùy Linh quay mặt đi chỗ khác, dài giọng:

- Anh không tin thì hỏi làm gì nữa, không sợ em dựng chuyện gạt anh sao?

Minh Trí tươi cười, hạ giọng như dỗ dành:

- Thôi mà, cho anh xin lỗi, vì bất ngờ và mừng quá nên anh không kiểm soát được mình nói gì, em đừng giận anh nữa.

Lườm một cái thật dài, Thùy Linh cao giọng:

- Tha cho anh đấy, lần sau mà như thế thì đừng trách sao em không nói trước.

- Anh hứa, mau nói cho anh biết Yên đã nói gì với em.

Thùy Linh thông thả như muốn kéo dài sự hồi hộp và chờ đợi của Minh Trí:

- Em khát nước quá, anh cho em xin ly nước đi?

Minh Trí lật đật đứng dậy, anh mở tủ lạnh và lấy ra ba bốn lon Coca đặt trước mặt Thùy Linh:

- Nước đây, em uống đi!

Thùy Linh khui nắp lon, cô hớp từng ngụm nhỏ rồi chậm rãi:

- Theo như lời của Yên thì nhỏ cũng thích anh đấy, nhưng cần có thời gian anh ạ.

- Sao lại cần thời gian, Yên có nói không em?

Thùy Linh gật đầu:

- Có anh, vì Yên đang e ngại.

- E ngại điều gì hả em?

- Nhiều thứ lắm anh ạ, gia cảnh của Yên, rồi mong ước của Yên khi còn ngồi ở giảng đường.

Minh Trí cướp lời Thùy Linh:

- Những thứ này có gì mà Yên e ngại, anh yêu Yên, anh đâu so đo, tính toán gì đâu?

- Vì anh không biết thôi, nhờ Yên này tự ái cao lắm, nhờ mặc cảm vì nhà nghèo.

Minh Trí kêu lên:

- Nhưng anh đâu cho đó là quan trọng, vả lại anh đâu thiếu thôn gì mà phải cần đến những thứ đó. Anh dư sức lo cho Yên và ngoại Yên một cuộc sống tốt đẹp mà.

Thùy Linh lườm Minh Trí, gắt nhẹ:

- Anh có muốn nghe em nói không? Sao đi nhảy vào họng em hoài vậy.

Minh Trí đỏ mặt, ngưng ngưng:

- Anh xin lỗi! Em nói tiếp đi.

- Yên mơ ước có một việc làm trong xã hội.

Minh Trí nhăn mặt:

- Đi làm làm gì cho cực khổ, chẳng lẽ anh không lo được sao?

Thùy Linh lắc đầu:

- Không hẳn thế, Yên đi làm vì không muốn thấy mấy năm đại học của mình bị bỏ phí một cách vô lý như vậy, vả lại Yên muốn đi làm để không mặc cảm là dựa dẫm vào anh nhiều quá.

Minh Trí lắc đầu ngạc nhiên:

- Sao Yên lại nghĩ vậy nhỉ, nếu yêu nhau thật lòng, ai lại so đo những chuyện như vậy bao giờ.

Thùy Linh chậm rãi:

- Vì anh không ở vào hoàn cảnh của Yến nên nói vậy, nhỏ Yến tự ái cao mà lại khái tính lắm.

Minh Trí gật đầu:

- Anh hiểu rồi, thế Yến còn nói gì nữa?

- Cái này mới quan trọng đây. – Thùy Linh hạ giọng ra vẻ bí mật.

Minh Trí hồi hộp:

- Là gì hả Linh?

- Yến bảo là với anh, Yến có mền nhưng yêu thì chưa hẳn.

Minh Trí ngỡ ngác:

- Vậy là sao?

- Có gì đâu anh, vì Yến luôn coi anh như một người anh trai, chứ chưa nghĩ đến chuyện kia.

- Vậy là sao? - Minh Trí ngỡ ngác rồi nhìn Thùy Linh: - Theo em, anh phải làm gì đây, ngồi chờ Yến thay đổi suy nghĩ sao?

Thùy Linh tươi cười:

- Trông anh kìa, làm gì mà ngỡ ngáo, anh không biết phải làm gì à?

Minh Trí gãi đầu, khổ sở:

- Nếu biết thì anh hỏi Linh làm gì.

Cách xung hô lung tung của anh làm Thùy Linh mỉm cười, cô nói thật chậm:

- Yến nói vậy thì anh phải chờ là đúng, nhưng không thể khoanh tay ngồi đợi được.

- Ý em là sao?

- Anh phải chủ động làm Yến thay đổi chứ, cái này gọi là mưa dầm thấm lâu đó anh.

Minh Trí vỗ tay lên trán, kêu lên:

- Em nói đúng, có vậy mà anh không nghĩ ra, cảm ơn em nhiều lắm.

Thùy Linh xòe tay ra trước, lí lắc:

- Em không muốn nghe lời cảm ơn suông thế đâu, việc anh nhờ em đã làm xong rồi, anh nhớ gì không?

- Nhớ, nhớ chứ, Linh chờ anh một chút.

Minh Trí đứng dậy bỏ lên lầu, một lát sau anh trở xuống, đặt lên bàn một hộp giấy, tươi cười:

- Quà của bà mai đây, sau này anh và Yến thành chồng, thành vợ, anh sẽ hậu tạ thêm.

Đón lấy gói quà, Thùy Linh nhìn Minh Trí và hỏi nhanh:

- Là gì vậy anh?

- Một chai nước hoa chính hiệu của Mỹ, loại này ngoài thị trường không dưới hai triệu đâu em. - Minh Trí cao giọng như khoe.

Mắt Thùy Linh sáng lên, cô chớp mắt và dài giọng:

- Công em nói tốt cho anh, cực khổ và hao tốn bao nhiêu nước miếng, vậy mà chỉ có chai nước hoa thôi sao?

- Đây chỉ là chút quà gọi là, sau này anh sẽ đưa thêm nữa. Em cố giúp anh nha.

- Đó là do anh nói đấy nhá.

Minh Trí gật đầu:

- Anh hứa mà... còn bây giờ anh phải sang nhà Tiểu Yến ngay.

Thùy Linh nghiêng đầu, trêu ghẹo:

- Chà, coi bộ em nên ra về là vừa rồi.

- Linh thông cảm nha, chuyến đi này dài hơn dự định, thành ra...

- Thành ra anh nhớ đến quay quắt chứ gì - Thùy Linh nhìn Minh Trí, lí lắc chọc ghẹo.

Minh Trí cười cười, gật đầu:

- Anh không giấu em, đúng là vậy. Nãy giờ nghe em nói càng khiến anh muốn qua gặp Yến ngay.

- Anh yên Yên dữ vậy à?

Minh Trí gật đầu:

- Phải! Chưa có cô gái nào làm cho anh nhớ nhiều như Tiểu Yên cả.

- Vậy thôi em về, không làm mất thời gian của anh nữa. Mà anh đã chuẩn bị quà cho Tiểu Yên chưa.

Minh Trí hồ hởi gật đầu:

- Tất nhiên là đã sẵn sàng. Anh chuẩn bị từ khi mới về lặn.

- Cho em biết được là những thứ gì không anh?

Nói xong, cô thấy Minh Trí có vẻ ngần ngừ và lưỡng lự, Thùy Linh tươi cười nói thêm:

- Anh sợ em ganh tị khi thấy anh cho Yên nhiều hơn em sao?

- Không... không... em đừng nghĩ vậy.

Minh Trí đáp một cách yếu ớt.

Thùy Linh nhẹ nhàng:

- Anh đừng sợ em ganh, chẳng qua là em có ý muốn tốt cho anh thôi. Làm sao em có thể so bì hơn thua với Yên được.

Minh Trí gật đầu:

- Em chờ anh lấy xuống nha, có gì em góp ý cho anh.

Minh Trí lên lầu, ôm xuống một túi xách to dùng đặt lên bàn:

- Em xem đi!

Thùy Linh không mở ra mà cô tròn mắt nhìn Minh Trí:

- Gì mà nhiều dữ vậy anh?

Minh Trí ngập ngừng rồi cũng trả lời:

- Có gì đâu, chỉ là ít mỹ phẩm, quần áo thôi mà.

- Anh không có quà cho ngoại của Yên sao?

Minh Trí ngần người rồi lắc đầu:

- Không em ạ, anh quên mất.

Thùy Linh cau mày:

- Vậy là không được rồi, anh không thể sẵn đón Yến mà bỏ quên ngoại được, phải có món quà gì cho ngoại Yến anh à.

Thầy Minh Trí im lặng, Thùy Linh nhẹ nhàng:

- Tiểu Yến rất thương ông ngoại, nếu anh muốn lấy lòng Tiểu Yến thì cách hay nhất là phải tỏ ra quan tâm và lo lắng đến ngoại của Yến.

- Nhưng anh không chuẩn bị gì cả, giờ phải làm sao hả em?

Thùy Linh nhìn Minh Trí, rồi cô đưa tay chỉ vào tủ kiếng:

- Hộp gì vậy anh?

Nhìn theo tay Thùy Linh, Minh Trí trầm giọng:

- Nhân sâm đó em, anh mua trong chuyến bay trước đó.

Thùy Linh gật gù:

- Vậy à? Hay anh mang hộp sâm quà làm quà cho ngoại Yến. Ông Yến đã già rồi, dùng sâm là thích hợp lắm.

Thùy Linh vừa dứt lời, Minh Trí lẳng lặng móc gói thuốc đặt lên bàn, lấy một điều thuốc đặt lên môi, bật lửa châm thuốc, nét mặt anh đắm chiêu, nghĩ ngợi.

Thùy Linh thấy vậy liền đứng dậy:

- Đó là em góp ý thôi. Tùy anh quyết định, em về đây.

Minh Trí đứng dậy tiễn Thùy Linh ra cửa rồi quay vào, lại bên tủ, anh mở tủ cầm hộp sâm lên tay và trở ra ghế.

Ngẫm nghĩa hộp sâm thật lâu, Minh Trí vẫn chưa có quyết định gì, vì anh đang tiếc rẻ bởi hộp sâm này anh đã mất hơn ba ngàn USD mới mua được định để dành sau này, giờ phải đem cho, thử hỏi làm sao không tiếc.

Hút tàn mấy điều thuốc, Minh Trí mới tặc lưỡi xem chừng tiếc lắm, đặt hộp sâm vào cùng với giỏ quà của Tiểu Yến, Minh Trí đứng dậy lên phòng thay quần áo.

Trong chiếc áo pull ôm sát người và chiếc quần jean bó sát để lộ một thân hình mạnh khỏe và rắn chắc của Minh Trí, nhìn mình trong gương, Minh Trí thoa ít gel lên tóc và cười nhẹ. Mím cười hài lòng với chính mình, Minh Trí vui vẻ huýt một điệu nhạc vui như tâm trạng của anh lúc này và dắt xe ra cổng.

Đến nhà Tiểu Yến, Minh Trí dựng xe ngoài sân rồi bước vào trong.

Vừa thấy ông Mã, anh lễ phép cúi đầu:

- Con chào ông ạ?

- Trí đó hả, ngồi chơi đi con. Lâu quá không thấy con qua chơi.

- Dạ, con vừa đi công tác về, chuyến đi có chút trục trặc nên về trễ mất mấy ngày ạ.

- Vậy à Ông Mã ôn tồn. Con uống trà đi cho ấm bụng.

- Dạ, con cảm ơn ông! - Minh Trí nhìn quanh nhà rồi khẽ khàng: - Em Yến có nhà không ông?

Ông Mã nhìn Minh Trí cười hiền:

- Yến đi dự sinh nhật của bạn rồi, còn tìm nó có gì không?

Minh Trí không giấu được vẻ thất vọng và hụt hẫng, anh đáp nhỏ:

- Dạ không... tại con không thấy nên hỏi vậy ạ.

- Ồ, chắc nó cũng gần về rồi. Con cứ ngồi chơi chờ nó về.

- Dạ, con có chút quà biếu ông ạ. Minh Trí đặt hộp sâm lên bàn.

Ông Mã ôn tồn:

- Qua chơi là đủ rồi, bày vẽ làm gì hả con.

- Dạ, đâu có gì ông. Chỉ là chút quà sau chuyến công tác ấy mà.

- Người ta lâu lâu mới đi công tác một lần, còn con thì thường xuyên như đi chợ, cứ như thế thì tốn kém lắm. Đâu, con mua cho ông cái gì vậy?

Ông Mã vừa nói vừa cầm hộp sâm lên xem, với mấy chục năm trong nghề thuốc nên ông biết đây là loại nhân sâm tự nhiên, không phải là do con người trồng, nên nét mặt ông đăm chiêu lắm.

Một lúc sau, ông đặt hộp sâm xuống bàn, thông thả:

- Đây là loại nhân sâm quý hiếm lắm, sao con tìm được?

- Dạ, con nhờ người quen mua giùm ạ.

- Loại này chắc mắc tiền lắm phải không con?

Minh Trí ngập ngừng:

- Dạ, không có là bao đâu ông.

Ông Mã nghiêm giọng:

- Con đừng giấu ông, loại sâm tự nhiên này khó tìm lắm.

- Nhưng con nghe nói là sâm tự nhiên tốt hơn sâm trồng phải không ông.

- Đúng vậy, cái gì tự nhiên cũng thể con ạ. Đôi sâm này có hình dạng giống hình người, có lẽ nó cũng phải năm sáu chục năm tuổi rồi.

Minh Trí buột miệng:

- Ông giỏi thật, người quen con bảo đôi sâm này lâu năm lắm rồi.

Ông Mã gật đầu:

- Ông cảm ơn con, nhưng ông không thể nhận được. Con mang về đi.

Minh Trí giật mình:

- Sao vậy ông, đây là quà con biếu ông mà.

- Quà mắc tiền quá, làm sao ông dám nhận. Đôi sâm này có rễ lắm cũng trên bốn chục triệu, ông không thể nhận được.

Ông Mã nói bằng một giọng ôn tồn nhưng dứt khoát làm Minh Trí không dám nài nỉ.

Ông Mã đặt bộ cờ tướng lên bàn, thông thả:

- Con đánh với ông mấy ván cờ, trong khi chờ Yến về nha Trí.

Minh Trí sốt sắng gật đầu, anh cũng muốn tìm một chuyện gì đó để giết thời gian.

Thế nhưng ngồi đánh cờ mà tâm trí anh để mãi đâu đâu, khiến ông Mã đã nhiều lần lên tiếng nhắc nhở:

- Hôm nay con sao vậy Trí, không tập trung à.

Minh Trí gãi đầu, cười gượng gạo:

- Đầu có, tại hôm nay ông đánh hay quá.

Ông Mã thông thả đẩy con xe xuống chiếu tướng Minh Trí, lắc đầu:

- Không đúng, hôm nay con đi cờ nhiều nước ngớ ngẩn lắm.

Minh Trí đánh thêm vài nước cờ nữa, thì ông Mã đã lắc đầu, điềm đạ:

- Thôi nghỉ đi con.

- Sao vậy ông, chưa hết ván cờ mà.

- Con cứ lo ra nên không chịu đánh, ông không thích miễn cưỡng con ạ.

Minh Trí định nói nhưng ông Mã đã cất bàn cờ, ôn tồn:

- Con ngồi chơi đi, chắc nó cũng về tới đó... kìa, nó về tới kìa.

Minh Trí vội quay ra, và ngẩn ngơ khi thấy Tiểu Yên thật xinh đẹp trong cái đầm dài màu xanh ngọc, mái tóc dài được bới cao, trông cô thật duyên dáng, mặn mà.

- Con chào ngoại, anh Trí qua chơi lâu chưa?

Minh Trí chưa kịp đáp lời, ông Mã đã nói nhanh:

- Anh Trí chờ con này giờ đó. Thôi hai anh em ngồi chơi, ngoại đi nghỉ đây.

Tiểu Yên ngồi xuống ghế, cô nhìn Minh Trí vẻ hơi ngạc nhiên:

- Anh Trí mới đi đâu về rồi ghé đây phải không?

Minh Trí cũng ngạc nhiên, lắc đầu:

- Không, anh có đi đâu đâu, anh ở nhà qua đây đó chứ. Mà sao em lại hỏi vậy?

Tiểu Yên tươi cười:

- Tại... tại em thấy anh ăn mặc lịch sự quá nên em nghĩ vậy.

- Vậy à. Nhưng đâu đẹp bằng em, tối nay nhìn em đẹp như một hoa hậu.

Tiểu Yên then thùng, cô cúi mặt để giấu sự mắc cỡ, bẽn lẽn nói:

- Anh Trí ngạo em hoài à, em mà đẹp để gì.

- Anh nói thật mà, Yến đẹp lắm!

Tiểu Yến chớp mắt, mỉm cười:

- Anh sang đây chơi hay là để khen em vậy?

Minh Trí cười thật tươi, rồi hạ giọng:

- Anh vừa về, có chút quà tặng em.

- Anh Trí! Em đã nói rồi, anh đừng mua quà cho em. Em không nhận đâu. -
Tiểu Yến đáp nhanh.

- Sao vậy em? Chỉ là chút quà coi như tấm lòng của anh. Em không nhận là anh buồn đó.

- Anh cũng biết tính em mà, anh đừng bắt em phải gượng ép hay miễn cưỡng làm cái điều mà em không muốn.

Minh Trí chùng giọng:

- Em nói vậy là sao? Chẳng lẽ em ghét anh lắm à?

- Anh đừng nói vậy, em không có ý đó.

Minh Trí đan hai tay vào nhau, anh trầm giọng:

- Tiểu Yến! Hãy cho anh biết tình cảm của em dành cho anh thế nào được không em?

Giọng anh thật ấm, thật nhẹ và truyền cảm, còn ánh mắt của anh nhìn Tiểu Yến thật tha thiết và nồng nàn làm cho Tiểu Yến thật bối rối.

Khẽ cúi đầu, cô đáp thật nhẹ:

- Anh Trí! Có cần thiết phải nói bằng lời nói không anh.

Minh Trí gật đầu, ôn tồn:

- Cần chứ em, chỉ một lời nói của em, anh sẽ biết mình phải làm gì?

- Anh nói vậy là sao?

Minh Trí không trả lời, mà anh hỏi lại:

- Em có biết tình cảm anh dành cho em như thế nào không?

Tiểu Yến im lặng rồi nhìn Minh Trí, cô gật đầu:

- Em biết anh rất thương em.
- Không, anh rất yêu em, Tiểu Yên ạ! Minh Trí nói một cách mạnh dạn.
- Anh Trí... - Tiểu Yên kêu lên.

Minh Trí khoát tay, anh nói một cách tha thiết:

- Nếu em đáp lại thì anh rất vui, còn bằng không...
- Thì sao hả anh?

Minh Trí hạ giọng:

- Anh sẽ không tới lui nơi đây nữa. Anh không muốn làm kẻ quấy rầy em.

Bị Minh Trí đặt vào thế bí, Tiểu Yên không biết phải làm sao, cô cắn môi im lặng thật lâu.

Minh Trí cũng không nói gì thêm, anh cũng không hỏi thúc mà chỉ châm thuốc ngòi hút như chờ đợi câu trả lời từ Tiểu Yên.

Hút liền hai, ba điếu thuốc mà Tiểu Yên vẫn yên lặng, Minh Trí đứng dậy, buồn bã:

- Anh về đây, chào em!

Tiểu Yên vội ngẩng lên:

- Anh Trí...
- Em không cần nói nữa, anh hiểu rồi.

Minh Trí đi nhanh ra cửa, Tiểu Yên lật đật đứng dậy, cô cầm theo gói quà và chạy theo Minh Trí:

- Anh Trí, anh Trí... đợi đã.

Minh Trí quay lại, anh hạ giọng:

- Có gì không Yên?
- Anh Trí... anh... cho em thời gian được không?

Nghe vậy Minh Trí mừng lắm, nhưng bề ngoài vẫn tỏ ra thản nhiên:

- Em cần thời gian để làm gì?

Một cô gái mới lớn như Tiểu Yến làm sao có thể so sánh với một người từng trải như Minh Trí, do vậy cô thẹn thùng, ngập ngừng mãi mới nói được:

- Anh Trí... em... cũng... cũng... mến anh lắm.

Minh Trí giả vờ bình thản:

- Mến, có nghĩa là em chỉ coi anh là bạn thôi phải không?

Tiểu Yến bối rối đến khổ sở, cô không biết phải nói sao cho Minh Trí hiểu được ý mình, nên cứ lắp bắp:

- Anh... anh...

Minh Trí thông thả, anh nói như gợi ý cho Tiểu Yến:

- Ý em là em cũng có tình cảm với anh à?

Tiểu Yến không còn cách nào khác, cô gật đầu, lí nhí:

- Dạ, đúng vậy ạ.

Chỉ chờ có thế, Minh Trí liền nắm tay Tiểu Yến, tha thiết:

- Vậy em cần thời gian để làm gì? Hay em không tin anh?

Tiểu Yến lắc đầu:

- Dạ không, nhưng... nhưng... mà anh đừng hỏi nữa. Anh chấp nhận hay không thì cứ nói cho em biết.

Minh Trí gật đầu:

- Anh sẵn sàng chờ đợi, anh rất mừng khi biết là em đã đón nhận tình cảm của anh.

- Anh buông tay em ra, kéo ngoại thấy thì em bị la đó.

Câu nói hồn nhiên và trong sáng của Tiểu Yến làm Minh Trí không thể làm khác, đành buông tay cô ra.

Đặt gói quà vào tay Minh Trí, Tiểu Yến nhẹ giọng:

- Anh mang về đi!

- Em nhất định từ chối sao?

Tiểu Yến gật đầu:

- Tình cảm không thể là một món hàng mà trao đổi.

Minh Trí cau mày:

- Em nói gì lạ vậy?

Tiểu Yến nhẹ giọng:

- Em chỉ nói thật với suy nghĩ của mình, khi chưa là gì của nhau, em không thể nhận được, nếu anh còn thế này, em không thích đâu.

Minh Trí nài ép, nhưng Tiểu Yến vẫn nhẹ nhàng từ chối và giục Minh Trí ra về.

Tiểu Yến quay vào nhà, cô khóa cửa cẩn thận rồi vào trong. Cô bỗng giật mình khi nghe tiếng ông Mã:

- Trí về rồi hả con?

- Dạ, mà ngoại chưa ngủ sao, khuya rồi.

- Ngoại già rồi, ngủ có là bao, thằng Trí nói gì với con vậy?

Tiểu Yến đỏ mặt, ngập ngừng:

- Không có gì đâu ngoại, chỉ là nói chuyện thôi ạ.

- Lại định giấu ngoại à, nhìn điệu bộ của nó khi chờ con về, ngoại biết cả rồi.

Tiểu Yến sà vào ngồi bên ông Mã, hất mặt:

- Ngoại biết gì nào, nói con nghe có đúng không?

Dí tay lên trán cô, ông Mã mắng yêu:

- Định đánh đổ ngoại đó hả, chó con.

Rồi ông hạ giọng:

- Ngoại thấy thằng Trí cũng đang hoang, tử tế đấy, ngoan ngoãn và lễ phép nữa, ý con thế nào?

Dụi đầu vào ngực ông Mã, Tiểu Yến cười khúc khích:

- Con không nghĩ gì cả ngoại ạ.

- Con cũng lớn rồi, chuyện chồng con cũng nên nghĩ đến là vừa rồi, sao lại nói thế.

Tiểu Yến đỏ mặt, giẫm chân la lên:

- Ngoại nói gì kỳ vậy.

- Có gì là kỳ hả con, con gái chỉ có một thời thôi. Kiếm được một người chồng đang hoàng là ngoại mừng cho con.

Tiểu Yến đứng dậy, cô đỏ mặt:

- Con không nói với ngoại nữa đâu. Con đi ngủ đây.

Nằm trên giường, Tiểu Yến thao thức mãi, những nhận xét của ông Mã về Minh Trí, ánh mắt của anh dành cho cô và những lời nói trầm ấm, đầy yêu thương của Minh Trí làm cho Tiểu Yến thoáng xao xuyến.

Dù không nói là yêu Minh Trí, nhưng trong Tiểu Yến cũng đã có chút tình cảm dành cho anh và đúng như ông Mã nhận xét, cô cảm mến Minh Trí cũng vì những đức tính nơi anh.

Nhật Huy cúi kính ném mạnh cuốn sách xuống sàn, tiện tay anh quơ những thứ trên bàn xuống đất, tiếng vỡ của ly tách vang lên loảng xoảng.

Hai tay ôm chặt đầu, Nhật Huy hét lớn:

- A... a... a...

Vừa lúc ấy bà Mỹ bước vào, thấy con mình như thế, bà vội vàng chạy lại:

- Huy! Chuyện gì vậy con, bình tĩnh lại con, đừng làm mẹ sợ, con ạ!

Nhật Huy buông hai tay, nhìn mẹ thật lâu, rồi hạ giọng:

- Không có gì đâu mẹ.

Bà Mỹ ngồi xuống bên con, vỗ về:

- Có chuyện gì mà con la hét vậy. Bình tĩnh nói cho mẹ nghe đi.

Nhật Huy nắm tay mẹ:

- Không có gì đâu mẹ.
- Không có gì mà thế này à. - Bà Mỹ chỉ vào đồng ly tách nát vụn dưới đất.

Nhật Huy lúng túng:

- Tại... con... lỡ tay... mà...
- Con giấu mẹ chuyện gì phải không? Bà Mỹ âu yếm: - Con không thương mẹ sao mà không nói cho mẹ biết.

Nhật Huy thở dài:

- Tại con thấy bực bội quá, nên không kiềm chế được, mẹ đừng giận con.

Mà Mỹ cười mà mắt đỏ hoe:

- Mẹ hiểu, mẹ không giận con đâu.
- Liệu con có khỏi bệnh không mẹ, đã hơn bốn tháng rồi, mà con có thấy gì đâu.

Bà Mỹ nhẹ nhàng khuyên nhủ:

- Con nên kiên trì con ạ, mẹ đã hỏi Tiểu Yên rồi, cô đã hứa chắc chắn là con sẽ bình phục mà.
- Nhưng đã gần hết năm tháng rồi, nhớ cô ta gạt mẹ thì sao?

Bà Mỹ mỉm cười:

- Sao con nghĩ vậy, Tiểu Yên gạt mẹ để làm gì?
- Thì để lấy tiền công, con nghe chị Sáu và chú Ba tài xế nói mẹ trả cho cô ta hậu hĩnh lắm phải không?

Bà Mỹ gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng mẹ không nghĩ Tiểu Yên lại làm như con nghĩ đâu.
- Mẹ tin người quá không?

Bà Mỹ lắc đầu:

- Máy chục năm mẹ lăn lộn ngoài đời, không ai lừa được mẹ đâu.

- Vậy sao mẹ lại tin vào Tiểu Yến đến vậy.

- Con bắt đầu hoài nghi về Tiểu Yến rồi à?

Nhật Huy gật đầu:

- Con mất lòng tin ở cô ta thì đúng hơn, mẹ đã trả cho cô ta bao nhiêu tiền rồi?

Bà Mỹ nghiêm giọng:

- Tiểu Yến chưa nhận một đồng nào, cô nói chỉ khi nào con khỏi bệnh thì mới nhận tiền công con ạ.

Nhật Huy ngạc nhiên:

- Mẹ nói thật đấy chứ.

- Mẹ gạt con làm gì. - Bà Mỹ nghiêm mặt: - Chính vì vậy mẹ mới tin tưởng vào Tiểu Yến.

Nhật Huy nghe mẹ nói thế thì im lặng như suy nghĩ.

Có một điều bà Mỹ không dám cho anh biết là bà đã cất công tìm rất nhiều thầy thuốc, nhưng ai cũng bảo bệnh tình Nhật Huy nếu muốn bình phục thì không thể trước một năm.

Vì vậy khi nghe Tiểu Yến và ông Mã cam đoan trong vòng sáu tháng sẽ chữa khỏi cho Nhật Huy, bà rất mừng và đặt hết hi vọng vào họ.

Đặt tay lên vai con, bà Mỹ âu yếm:

- Vì vậy con hãy kiên nhẫn thêm một thời gian nữa. Mẹ tin là con sẽ bình phục.

Nhật Huy gật đầu:

- Con nghe lời mẹ, dù gì cũng đã mấy tháng rồi, con cũng muốn biết cô gái đó có thực tài hay không?

- Con nói vậy là mẹ an tâm rồi, chỉ cần con có niềm tin là mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Nhật Huy cười thật tươi như muốn mẹ anh an lòng rồi hỏi:

- Hôm nay mẹ không đến công ty sao?

- Có chứ, mẹ định ghé vào thăm con rồi phải đến đó ngay.

- Đạo này công ty thế nào hả mẹ?

- Tốt con ạ, mẹ vừa trúng mấy hợp đồng lớn lắm.

- Như thế chắc nhiều việc lắm mẹ nhỉ, mà con thì lại nằm chết dí ở đây không giúp gì cho mẹ cả.

- Con đừng lo cho mẹ, trong công ty mình có nhiều nhân viên giỏi, họ giúp mẹ nhiều lắm.

Nhật Huy nắm tay mẹ, anh siết nhẹ:

- Mẹ Con thương mẹ lắm, mẹ vất vả vì con nhiều quá rồi, giờ lại...

Giọng Nhật Huy như nghiền nghiền trong họng, sự xúc động làm anh không nói hết câu.

Bà Mỹ cũng đỏ cả mắt vì xúc động, ôm con trai vào lòng, bà vỗ về:

- Con đừng nói gì nữa, mẹ rất tự hào vì việc con làm, dù có thế nào, mẹ cũng luôn hãnh diện vì con.

Hôn lên trán con, bà Mỹ âu yếm:

- Con nằm nghỉ cho khỏe, mẹ có dặn chị Sáu chung Yến cho con rồi, con cố ăn để giữ sức khỏe.

- Dạ! Mẹ đi làm kéo lại trễ, nhớ đừng làm nhiều quá nha mẹ, khi nào con khỏe mạnh, con sẽ phụ giúp mẹ.

Bà Mỹ tươi cười đứng dậy và bước ra khỏi phòng, Nhật Huy chờ cho mẹ đi khỏi, anh lại thở dài buồn bã. Nhìn đôi chân tê bại của mình, Nhật Huy không tránh khỏi buồn và bức dọc, gần năm tháng giam mình trên chiếc giường từ túng này, Nhật Huy mới thấy được giá trị của đôi chân và anh cảm thương cho những người cùng cảnh ngộ như mình mà không còn hi vọng như anh.

Ăn xong bát Yến chung đường phèn, Nhật Huy lại ngả mình xuống giường và cầm đại một quyển sách lên đọc rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Tiểu Yến đưa tay lên gõ cửa, không thấy tiếng Nhật Huy đáp lại. Cô ngạc nhiên rồi chau mày:

- Lại định giờ trò gì nữa đây?

Nghĩ vậy nên cô đẩy cửa bước vào, Nhật Huy vẫn đang ngủ say, cuốn sách rơi xuống đất mà anh vẫn không hay biết.

Tiểu Yến đứng khựng lại, cô định lên tiếng gọi nhưng cô nhận ra nhịp thở của Nhật Huy rất đều, nên cô biết anh không có ý chọc ghẹo mình nên Tiểu Yến lặng thinh và đưa mắt nhìn Nhật Huy.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Yến quan sát Nhật Huy kỹ đến vậy, và cô nhận thấy Nhật Huy rất đẹp trai, khi anh ngủ nét mặt anh thật hiền chứ không lác cắc như khi anh thức, và thật lôi cuốn với hàng lông mày rậm và nụ cười nửa miệng thật lạ.

Không nỡ làm Nhật Huy mất giấc ngủ, nên Tiểu Yến nhẹ nhàng ngồi xuống ghế và lôi trong túi xách ra một xấp giấy đủ màu và chăm chú xếp thành những con hạc bằng giấy.

Dang mải mê gấp gấp, vuốt tuốt, Tiểu Yến nghe tiếng động liền ngẩng lên:

- Anh dậy rồi à.

Nhật Huy vội chống tay ngồi dậy, ngượng ngùng:

- Anxin lỗi làm Yến phải chờ, Yến đến lâu chưa?

Nhìn những con hạc giấy trên bàn, Tiểu Yến chậm rãi:

- Mỗi con hạc tôi phải mất năm phút mới xong, mà đây là mười lăm con hạc, vậy anh nghĩ tôi đã chờ anh bao lâu.

Nhật Huy kêu lên:

- Hơn một tiếng đồng hồ... sao Yến không đánh thức tôi dậy.

- Ngủ được là tốt, tôi không nhân tâm gọi anh dậy thì phải ngồi chờ thôi.

- Cảm ơn Yến, Yến tốt với tôi quá.

Tiểu Yến so vai:

- Tôi chỉ làm theo lương tâm và trách nhiệm của người làm nghề thuốc chứ không phải vì anh đâu, anh không cần cảm ơn tôi.

Nhật Huy không nói gì, mà chỉ nhìn Tiểu Yến và tủm tỉm cười.

Nụ cười nửa miệng của anh làm Tiểu Yến khó chịu, cô chau mày, gắt lên:

- Sao anh lại cười, có gì đáng cười đâu.

Nhật Huy vẫn tủm tỉm:

- Anh cười miệng anh mà Yến cũng không cho sao?

Tiểu Yên dấm dăng:

- Nhưng tôi ghét ai cười cái kiểu đó lắm.
- Tại sao? - Nhật Huy vắn vẹo.

Tiểu Yên hất mặt:

- Chẳng sao cả, không thích là nói không thích.
- Mọi cái đều phải có nguyên nhân hay lý do nào đó, chứ không thể nói như Yên được.
- Anh muốn biết 1 lắm sao?

Nhật Huy gật đầu:

- Tất nhiên là muốn rồi.

Tiểu Yên buông từng tiếng:

- Vì tôi thấy đều đều thế nào đó.

Nhật Huy cười lớn, thích thú:

- Vậy sao? Thế yển nhìn tôi thấy tôi cười có đều đều không?

Tiểu Yên không ngờ Nhật Huy lại li lợm và nhây đến thế. Cô lườm anh rồi cao giọng:

- Anh không tự nhận xét về mình, sao lại hỏi tôi.
- Tự mình đánh giá về bản thân, anh sợ không khách quan lắm.

Tiểu Yên mở túi xách, cô dấm dăng:

- Không nói nữa, anh nằm yên và stop lại cho tôi nhờ.

Lại một lần nữa, Nhật Huy tủm tỉm cười khi nhìn Tiểu Yên, dường như anh đang muốn chọc giận cô thì phải.

Tiểu Yên làm mặt tỉnh như không quan tâm đến Nhật Huy vậy, cô chăm chú làm việc, và hỏi:

- Anh có thấy cảm giác gì không?
- “Vũ như cần” không có gì mới lạ cả.

Tiểu Yên lấy tay nhéo vào đùi Nhật Huy, khẽ hỏi:

- Anh thấy gì không?

Nhật Huy lắc đầu, không đáp:

Tiểu Yên nhẹ nhàng:

- Anh kiên nhẫn thêm một thời gian nữa, bệnh tình anh chuyển biến tốt lắm.

- Yên không nói để an ủi tôi đó chứ?

- Tại sao tôi phải an ủi anh. Tôi chỉ nói theo những gì tôi thấy... Mà thôi, có nói anh cũng không hiểu đâu.

Trở lại bên ghế, Tiểu Yên lại chăm chú xếp những con hạc giấy khác.

Nhìn những con hạc đủ màu sắc trên bàn, Nhật Huy khẽ hỏi:

- Yên định xếp 1000 con hạc giấy sao?

Không nhìn Nhật Huy, Tiểu Yên đáp lại:

- Sao anh biết.

- Truyền thuyết tình yêu, ai mà không biết những người đang yêu nếu muốn tình yêu thành sự thật, họ thường xếp 1000 con hạc, à không, chỉ có 999 con mà thôi.

Tiểu Yên nhìn Nhật Huy:

- Sao không là một ngàn con, anh biết không?

Nhật Huy gật đầu:

- Biết chứ, còn Yên?

Tiểu Yên nghênh mặt:

- Không biết thì tôi xếp làm gì.

- Vậy Yên đã có bạn trai, có phải anh chàng mà anh gặp lần trước không?

Rồi Nhật Huy gật gù:

- Nhìn anh ta cũng được đấy, cao ráo, đẹp trai không thua gì anh.

Tiểu Yên thầm phục trí nhớ của Nhật Huy, nhưng cô vẫn cao giọng:

- Đừng mè khen mè dài đuôi.

Nhật Huy thản nhiên:

- Đó là sự thật, ai gặp anh cũng đều nói vậy cả.

Tiểu Yến đứng dậy, cô cất những con hạc giấy vào túi một cách cẩn thận rồi nhìn Nhật Huy:

- Tôi về đây.

- Giờ này còn xe buýt không Yến, hay để anh nói chú Ba đưa Yến về.

- Cám ơn anh, tôi không muốn làm phiền ai cả.

Tiểu Yến đi nhanh xuống nhà, cô làm ngơ bỏ lại đằng sau những lời réo gọi của Nhật Huy và nghĩ thầm trong bụng đồ đáng ghét.

Đi dọc theo những bức tường dài nối liền nhau của những ngôi biệt thự, Tiểu Yến chợt nghe sau lưng vang lên một giọng nói rất quen thuộc:

- Tiểu Yến! Lên xe anh chờ về.

Quay lại, Tiểu Yến ngỡ ngàng.

- Anh Trí! Anh đi đâu mà ngang qua đây.

Dừng xe bên cạnh cô, Minh Trí tươi cười:

- Anh đến đón em chứ có đi đâu đâu.

- Sao anh biết em ở đây mà đến.

- Khi này anh ghé nhà hỏi ngoại, ngoại chỉ đường cho anh.

Minh Trí tươi cười đáp lại, anh cũng thay đổi cách gọi làm cô đỏ mặt.

Minh Trí vẫn ấm áp:

- Em lên xe đi.

Tiểu Yến ngồi lên sau lưng Minh Trí, chiếc SH lướt nhẹ như ru.

- Anh Trí, không về nhà sao, anh định chở em đi đâu vậy?

- Anh đưa em đi ăn tối, rồi chúng mình đi chơi luôn.

- Không được. Tiểu Yến 1a lên: - Em mà đi thế này, về nhà ngoại la đó.

Minh Trí quay lại, tươi cười:

- Anh xin phép ngoại rồi, em đừng sợ.

Tiểu Yên vẫn lắc đầu:

- Không được, anh đưa em về nhà đi.

- Em sao vậy Yên, ngoại đã cho đi rồi mà, không lẽ em nghĩ anh gạt em sao.

- Cho là ngoại cho phép, nhưng em không thích đi chơi thể này.

Rồi cô cao giọng:

- Anh không nghe là em nhảy xuống.

Tấp xe vào bên lề đường, Minh Trí trầm giọng:

- Em không thích đi chơi với anh à?

Tiểu Yên nhẹ nhàng:

- Anh phải thông cảm cho em chứ, em không thể ăn mặc thể này mà đi chơi với anh được.

Minh Trí nhìn cô một lúc rồi đáp:

- Sao lại không, với anh, em lúc nào cũng xinh đẹp cả.

- Nhưng em có chuẩn bị gì đâu, anh đưa em về nhà đi.

Thấy Minh Trí vẫn còn chần chừ, Tiểu Yên nhìn anh, giận dữ:

- Nếu vậy, anh để em xuống đây, em không thích ai áp đặt cả.

Thái độ cương quyết của cô làm Minh Trí vội gật đầu, đáp nhanh:

- Em đừng giận nữa. Anh sẽ đưa em về.

Suốt đường về, Minh Trí có vẻ như không vui nên không nói gì, còn Tiểu Yên cũng im lặng theo.

Đến trước cửa nhà, Tiểu Yên bước xuống xe. Cô nhìn Minh Trí:

- Cảm ơn anh nhiều lắm, em vào nhà đây.

- Tiểu Yên! Em giận anh sao. Thật tình anh rất muốn chúng mình đi chơi với nhau thôi mà.

Giọng Minh Trí trầm ấm và tha thiết hết như ánh mắt anh nhìn Tiểu Yên.

Tiểu Yên khẽ lắc đầu:

- Em không giận, nhưng thật tình em không thích kiểu đi chơi như vậy chút nào.

Minh Trí nắm tay Tiểu Yên, giọng anh khắc khoải:

- Vậy em muốn thế nào? Đã nhiều lần anh mời em, nhưng em cứ từ chối mãi.

- Anh Trí! Em đã nói rồi, hãy cho em thêm thời gian. Khi em đã xác định được tình cảm của em và anh, lúc đó chúng mình đi chơi cũng chưa muộn kia mà.

Rồi cô nhìn vào nhà và quay lại nói nhanh:

- Anh nên về đi, ngoại không thích em đứng ngoài cổng mà nói chuyện thế này đâu.

- Nhưng anh và em...

- Là ai cũng vậy thôi anh ạ. Ngay cả nhỏ Linh là bạn gái mà em còn bị la đó.

Nói xong, Tiểu Yên đẩy cửa bước nhà mặc cho Minh Trí ngơ ngác nhìn theo.

Ông Mã đang ngồi uống trà, thấy cô vào thì ngạc nhiên:

- Trí đi đón con, con không gặp sao?

- Dạ có ngoại ạ, anh Trí đưa con về đây đó ngoại.

- Ủa, vậy chứ hai đứa không đi chơi sao?

- Thằng Trí không nói với con à.

- Dạ có, nhưng con không chịu và bắt anh phải chở con về.

Ông Mã nhìn cô, dò hỏi:

- Sao vậy? Hai đứa lại gây gỗ à.

Tiểu Yên lắc đầu, cô ngồi xuống bên ông Mã thông thả:

- Dạ không, nhưng con không thích cái kiểu đi chơi như thế.

- Tại sao, con nói cho ngoại biết được không?
- Tại con thấy như vậy có vẻ lén lút thế nào ấy.
- Chứ con muốn như thế nào, thằng Trí đã xin phép ngoại rồi mà.
- Đó là chuyện của anh, còn với con thì con không chấp nhận, con không muốn anh Trí đánh giá thấp về con như vậy.

Ông Mã nhíu mày:

- Ngoại thấy thằng Trí thương con thật tình, sao nó dám nghĩ về con như thế. Cái này chắc do con tự nghĩ thôi.

Tiểu Yên gật đầu:

- Chính vì anh yêu con nên con cần phải ý tứ ngoại ạ. Nếu chiều nay con nhận lời với anh có phải là anh sẽ cho con là dễ dãi không.

Nói đến đây, Tiểu Yên đứng dậy, nhăn nhó:

- Con đói bụng quá rồi, ngoại ăn cơm chưa?

Ông Mã gật đầu, điềm đạ:

- Rồi, nghĩ con và Trí đi ăn rồi đi chơi luôn nên ngoại ăn trước rồi. Con lo tắm rửa rồi ăn cơm cho sớm.

- Dạ!

Tiểu Yên đi ra sau nhà, cô đâu biết ông Mã đang nhìn theo cô và nở nụ cười hài lòng.

Ông hài lòng và vui khi nghe được những suy nghĩ chín chắn của Tiểu Yên khi này và cảm thấy sung sướng khi thấy cháu ông đã trưởng thành và biết giữ gìn tư cách cho chính mình.